

вѣрхностно, иматъ само подобие на научни изслѣдования и лишени сѣ отъ всестранно критическо разглѣждане. Ето въ какавъ видъ сѣ изложени тие у Шафарика. „Равномѣрно начинътъ на животътъ и обичаите на природните бѣлгарски господаре сѣ рѣшително не славянски, на примѣръ, принасяние човѣци и звѣрове въ жертва на боговете, свѣщенно омивание краката си въ морето, множество жени, падание доле на очите си предъ лицето на внязътъ и длѣжността да го славятъ, носение предъ войската конска опашка намѣсто знаме, клѣтва надъ голъ мечъ и расичание въ това сѣщо време кучета на части, употрѣбление човѣчески кратуни намѣсто чаши, биение уловениятъ крадецъ съ тояга по главата и бодѣние съ криви жѣлѣзни куки въ ребрата, носение широки шалваре по обичайтъ на турците, сѣдѣние на прегнати колѣна съ петите отзадъ (спорѣдъ обичайтъ на персите), предпочитание лѣвата страна отъ дѣсната, като почитно мѣсто“. (271—272).

Днесъ е доказано вече, че, за да са рѣшаватъ етнографическите вопросы, сходството и различието на обичаите представлява най-слабата основа, и че общи чѣрти на животътъ и на религията могатъ да са срѣщатъ не само у оние народи, които сѣ родствени по происхождението си, но даже и у оние, които живѣятъ въ сѣвсѣмъ различни части на свѣтътъ и които пѣматъ никакви сношения по-между си. Ето защо оние доказателства, които иматъ подобенъ характеръ, трѣба да са сѣставятъ съ голѣма предпазливостъ и да са различаватъ съществениите